

Grafit a vakvezető kutya blogja 58.rész

#grafitblog

Kedves Olvasóim!

Először is hadd kívánjak mindenkinek eredményekben, sikerekben, finom falatokban gazdag boldog új esztendő!

Kipihentétek magatokat az ünnepek alatt? Bízom benne, hogy sok időtök volt négylábú kedvenceitekkel játszani.

Nálunk nem egészen úgy alakult ahogyan szerettem volna. Gazdi és Bodzi bevállaltak egy érzékenyítést, így nélkülözni kellett társaságukat az egyik napon.

Eszembe jut erről egy történet amikor még én vezettem gazdimat, s be kellett menjünk a munkahelyre a két ünnep között. Dermesztő hideg volt, s meghibásodás miatt az állomáson dekkoltunk vagy 2 órát.

Este későn utaztunk haza, s gazdim azon aggódott, hogy lesz-e még helyi járat amivel haza tudunk jönni. Micsoda idők voltak azok! Szoktam is mondani Bodzának, hogy becsülje meg magát mert bár utazik vidékre eleget, de nem este későn.

Nagyon sokszor volt, hogy át kellett szállnunk pótló buszra, sőt volt olyan eset is, hogy nyáron ment a fűtés, télen meg nem, így aztán a jéghidegben utaztunk a munkahelyről haza.

A gazdim meg nem szeretett este későn jönni-menni pedig rám számíthatott, nem is értem, hogy miért aggódott ezen annyit, kár volt félnie a sötétben, ha egyszer én vezettem őt hazáig.

No de visszakanyarodva a mostani történésekhez, úgy volt, hogy vendégségbe fogunk menni, de az is át csúszott egy másik időpontra, így nagyrészt itthon voltunk.

A szilveszterünk is jól telt, benn a ház melegében játszottunk, ígérgettünk egymásnak mindenfélét az új évre, amiket úgysem fogunk betartani.

Legfőbb szórakozásunk volt Bodzival, hogy kaptunk kongot ajándékba, amibe falatot dugott a gazdánk, s azon versenyeztünk, hogy ki tudja hamarabb kiszedni belőle.

Szerintetek ki volt a gyorsabb, ügyesebb? Naná, hogy én!:-) Rám gondoltatok ti is egyből igaz? Bodza meg azzal replikázott vissza nekem, hogy nekem meg tovább tart a falatozás!

Tudjátok kedves követőim, olyan ez a Bodza, hogy el nem ismerné, ha veszít valamiben, ő még ebből is győztesen akar kikerülni. Mondok erre nektek másik példát: Ha labdázunk, én elfutok utána, s hozom vissza a gazdánknak nagy örömmel, Szélvész kisasszony meg elfut fele útig, s csak áll, s várja, hogy én visszatérjek.

Én kikiáltom magam győztesnek, mire ő azt mondja: „Én simán le tudtalak volna győzni, de fut a fene a labda után, ha van, aki visszahozza!” A valóság persze az, hogy én ebben is ügyesebb vagyok. Ez a Bodzilla mindent meg tud magyarázni.

Jó lenne pedig ha nem szólna semmit mert köszönni is én tanítottam meg, szépen köszöntem a gazdánknak mikor kérte, ő meg elleshette tőlem. Forogni, gurulni, pacsit adni is én mutattam meg neki, hogy hogyan is kell csinálni, most meg az érzékenyítéseken fényezi magát, hogy mennyire ügyes.

Egyik sétánk alkalmával a ligetben összebarátkoztunk egy jó fej labival, pont olyan mint én. Nagyon jól játszottunk, szaglászunk vele. Ő is nyugdíjas már, így aztán mivel hasonló a habitusunk is nagyon jól megértjük egymást. Megbeszéltük, hogy próbáljuk úgy ütemezni a sétákat, hogy legyen módunkban minél több alkalommal találkozni.

Most viszont el búcsúzom.

Legyen csodaszép, nyugalmas, jó egészségben eltöltött évetek!

Jövő szerdán ugyanitt találkozhattok velem a [Napos Oldal Alapítvány Facebook](#) illetve [weboldalán](#).

Üdvözlettel: Majaligeti Grafit

www.naposoldal.org

